

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, κερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

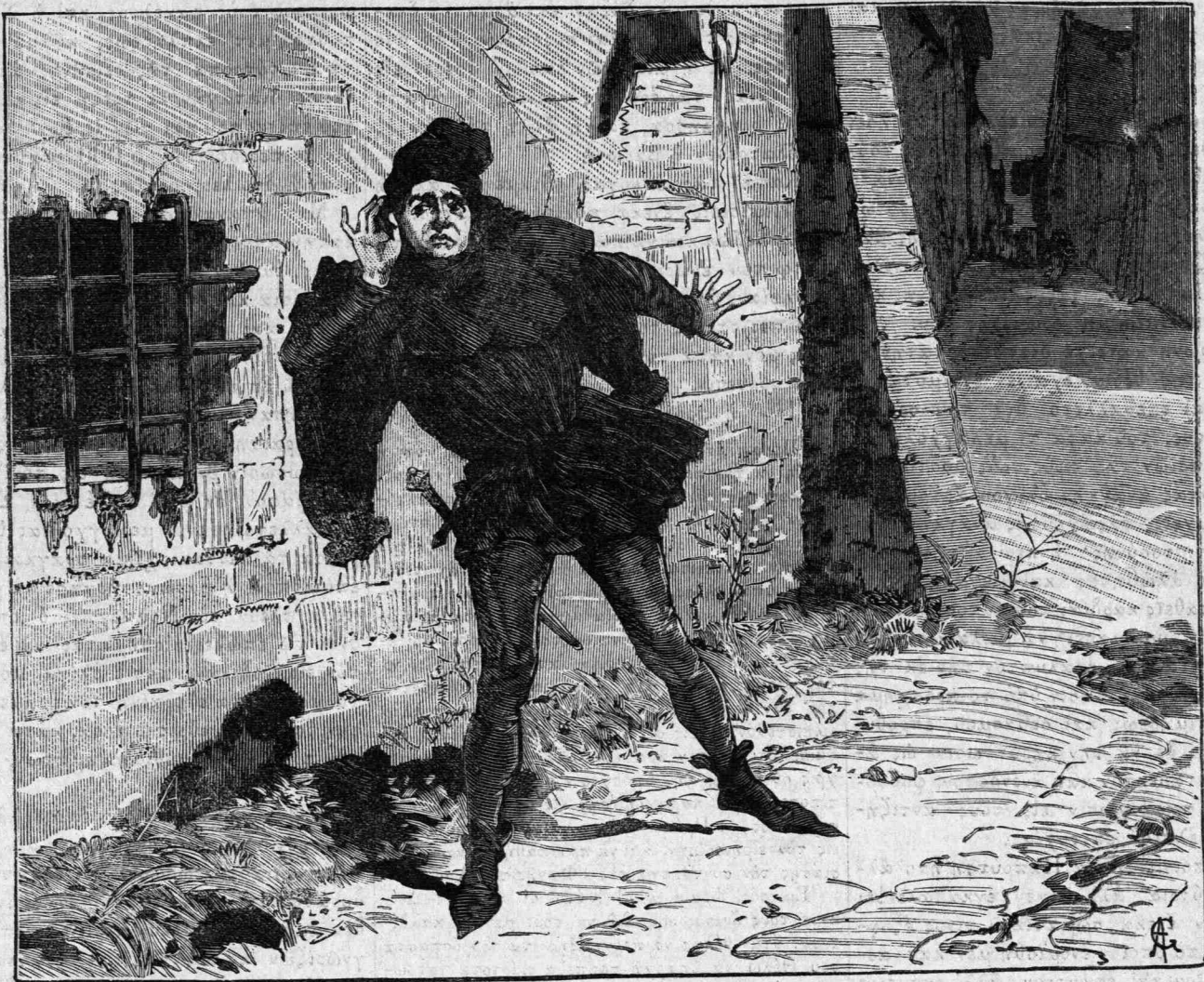
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ ὑπὸ Luis Ulbach.— ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ. (μετὰ εἰκόνας, συνέχ.), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ.— Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σουλιέ, (συνέχεια).— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ. μυθιστ. Α. Δουμᾶ, (συνέχεια), μετάφρ. Δημ. — Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΑ ΚΙΘΑΡΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῖα :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Αἱ φωναὶ ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοάς του. (σελ. 124).

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διηγημάτιον, ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Luis Ulbach τοῦ ἐπιγραφομένου *L'amour moderne*, κοινωνικῆς μελέτης ἐσχάτως ἐκδοθείσης μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ κεφάλαιον *L'amour dans les elections*, ἐκτὸς λεπτομερειῶν τινῶν, ἄς ἐν μέρει ἀπέκοψεν ὁ κ. Γ. Δ. Ξενοπούλος, δὲν εἶνε νομιζόμεν ὅπως ξένον καὶ πρὸς τὰ ἡμέτερα ἴσθι. Σ. τ. Δ.

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκλογῶν νομίζω ἀναγκαῖον νὰ δώσω εἰς τοὺς ὑποψηφίους μίαν καλὴν συμβουλήν, καὶ νὰ τοὺς προ-

φυλάξω οὕτως ἀπὸ λάθους παρομοίου πρὸς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιον ὑπέπεσαν ὁ βαρῶνος Πωστονλὲν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογικὴν πάλην.

Δέν εἶνε εὐκαταφρόνητος, νομίζω, ἢ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἐπιτροπὴ τῶν γυναικῶν, προπάντων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἀνακηρύττουσαι δ' αἱ πανίσχυροι αὐταὶ ἐκλογεῖς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, ἀγωνίζονται μόνον νὰ ποβάλλωσι τὴν θελκτικὸν πέπλον ὅστις περιβάλλει τὴν ἐκλογικὴν αὐτῶν ἰσχύν καὶ ἐνέργειαν.

Πρὸς τί ἄρα γε νανοίξωμεν πρὸς αὐτὰς τὰς θύρας τῶν βουλευτηρίων ὅταν ἔχωσι ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν τῷ κοιτῶνι; πρὸς τί νὰ τὰς ἐξαναγκάσωμεν νὰ καταπονήσωσι φωνασκοῦσαι τὰ στήθη, ὅταν κατέχωσι τὸν παραπειθοντα ψιθυρισμὸν, τὴν παρασύρουσαν σιωπὴν, τὸ μειδιάμα τὸ δεσμεῦον τὰς συνειδήσεις; Ἐὰν αἱ γυναῖκες δὲν κυβερνώσιν ἐπὶ πλέον, τοῦτο εἶνε λάθος ἰδικόν των. Δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ τύχωσιν ἐλευθεριῶν, διὰ νὰ δεσπόζωσιν

καί ἐν τῇ πολιτικῇ, ὅπως δεσπόζωσιν ἐν τῇ τέχνῃ ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἄνευ γυναικῶν τινῶν ἄς ἀναγραφῶσιν τὰ χρονικά τῆς Γαλλίας, μεγάλη ἱστορικὰ γεγονότα βεβαίως ἤθελον ἀποτύχει, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ὑπὸ τῆς Ἰωάννης Δ' Ἄρκ, μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἥτις τόσῳ ὀφείλει εἰς τὰς αἰθούσας τῶν φιλοσόφων ὅσον καὶ εἰς τὸ boudoir τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης.

Αἱ σημεριναὶ ἐκλογαὶ θάποθῶσιν ὡς ἔχουσι προαποφασίσει αἱ γυναῖκες, καὶ ἔστω εἰς γνῶσιν τῶν ἀπίστων συζύγων καὶ τῶν κούφων ἐραστῶν· ἰδοὺ δὲ τίνος ἕνεκα ἡ ἐλαφρὰ διήγησις, ἣν παρατίθεμεν κατωτέρω, ἀποτελεῖ τὸ σοβαρότερον κεφάλαιον τῆς ἐκλογικῆς βιβλίου, ὡς σκοπούσα νὰ γνωρίσῃ ἡμῖν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἰσχύει, τῇ ἀδυναμίᾳ, τῇ πανουργίᾳ καὶ τῇ ἀπλότῃ τὸ θῆλυ, οὐ ἄνευ τὸ ἄρρεν θὰ ἠγνῶει καὶ τὸ ἄλφα τῆς διπλωματικῆς τέχνης.

*

Ὁ βαρῶνος Πωστονλὲν εἶχε κατανοήσει τὴν ἀλήθειαν ταύτην· ἐνόμιζεν ὡς ἐκ τούτου ὅτι εἰς μόνος διδάσκαλος δὲν ἐδύνατο νὰ τῷ ἀρέσῃ, καὶ ἠκροῶτο ταυτοχρόνως μετ' ἐνδελεχείας τῶν μαθημάτων τῆς βαρῶνης συζύγου του, καὶ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Παπούτση, τῆς ἐπιλεγόμενης κόμησσης du Hameau, ἐρωμένης του.

Ἡ βαρῶνη κατεῖχε διαπρεπεστάτην ἐν τῷ τόπῳ τῆς θέσιν, ἔχαιρεν ἐντιμοτάτης φήμης, καὶ ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ σεμνοῦ αὐτῆς ἤθους, τοῦ κατὰ τι μελαγχολικοῦ, τῶν εὐεργεσιῶν τῆς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ὀλίγου ἄρτου, καὶ τὰς δυστυχεῖς, τὰς ἔχουσας ἀνάγκην ἐγεμῆθου ἐμπιστοσύνης· ἡ περὶ αὐτῆς δόξα διετηρεῖτο ἀλώβητος καὶ μεγάλη, ὅλαι δ' αἱ συμπαθεῖς καρδίαι τοῦ τύπου ἐκείνου, ὅσαι εἶχον δοκιμάσει νὰ μαλαξῶσι τὴν αὐστηρότητά τῆς, ἐκάλυπτον τὴν ἐκ τῆς ἀποτυχίας ἀγανακτικὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα λάλου ἐκτιμῆσεως καὶ σεβασμοῦ, ἐπροθυμοποιούντο δὲ νὰ τὴν κηρύττωσιν ὡς ἀρετὴν ἀκαταδέκτον καὶ ἀνένδοτον, φοβούμενοι μὴ παράσχωσιν εἰς τοὺς ἀντιζήλους τῶν ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ἡ δεσποινὶς Σοφία Παπούτση ἦτο ἄλλοτε χορεύτρια· ἀλλ' εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ θέατρον ἕνεκα σωματικοῦ τινος ἐξογκώματος, τὸ ὅποιον ἐνομισθῆ μὲν κατ' ἀρχὰς τυχαῖον καὶ ἐφήμερον, ἀλλ' ἐπέμεινε ὑφιστάμενον καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς τοκετὸν ἀπαιτουμένης προθεσμίας. Οἱ ἐκ τῶν φίλων τῆς εὐφυολογοῦντες ἔλεγον ὅτι ἐκ τοῦ μπαλέτου διετήρησε μόνον τὸν πρὸς τὸ μπαλέτου ἔρωτα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν πρὸς τὸ θέατρον κλίσιν παραιτοῦσι συνήθως οὐχὶ μετὰ μεγάλης λύπης, ἡ Σοφία ἐπαρηγορήθη ταχέως, αἰσθανομένη βαρύτερον τὸ βαλάντιόν τῆς, καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο· ἦττον ἐλαφρὰ. Ἐγκαθιδρύθη εἰς μικρὸν τινα κομψὸν πύργον, παρὰ τὸν πύργον τοῦ Πωστονλὲν· ἐπειδὴ δὲ κατελήφθη ὑπὸ συγγραφικῆς μανίας, ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν ἀριστοκρα-

τικὸν ψευδῶνυμον· ἠυτοχειροτονήθη κόμηςσα διὰ νὰ υπογράψῃ δύο διηγήματα καὶ ἀντήλλαξε τὸ ἀκκλαισθητὸν ἐπώνυμον Παπούτση, πρὸς τὸ κομψόν, καὶ ἰδουλιακὸν καὶ μετριόφρων du Hameau.

Ἐπαίζον καὶ διεσκέδαζον καθ' ἡμέραν καὶ ἐν τῷ πύργῳ τῆς κομήσσης· εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμέν τι περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ψυχχωγιῶν τὰς ὁποίας παρεῖχον εἰς τοὺς ξένους τῶν ἢ τε κόμησσης καὶ ἢ βαρῶνης. Ἡ τελευταία, ἐμμένουσα ἐν ὑπερφορῶν, ἤθελε νάγνωθῃ καθ' ὀλοκληριαν τὴν Σοφίαν.

Ὁ βαρῶνος Πωστονλὲν ἦτο πλουσιώτατος, ζωηρότατος, δεξιότατος ἐν τῷ ἔρωτι, ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν παντὶ τέλος· ἦτο πλήρης στοργῆς πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ λατρείας συμπεφυτολογικῆς πρὸς τὴν ἐρωμένην του· ὅταν δ' ὠνευρέετο τὴν πολιτικὴν του ἀνύψωσιν ἐβλεπεν αὐτὸν φερόμενον πρὸς τὴν δόξαν ἐπὶ ἄρματος διασχίζοντος τὰ νέφη καὶ συρομένου ὑπὸ δύο περιστερῶν, ἡ μία τῶν ὁποίων ἔφερεν εἰς τὸν λαίμῳ τὰς ἐρυθρὰς ταινίας, ἄς ἠγάπα ἰδίως ἡ κόμησση, καὶ ἡ ἄλλη τὰς κυανὰς ἄς ἐλάτρευεν ἡ βαρῶνη.

Κατὰ τὰς ἐκλογάς, διαμμένων ἀκόμη ἐν Παρισίοις, ἕνεκα πολιτικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ θέλων καὶ νὰ παρασκευάσῃ καὶ ἐν τῷ τόπῳ του ἐνωρὶς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πλειονοψηφίαν, ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ πρὸς τὰς δύο περιστεράς του δύο ἐπιστολάς, διαφόρους μὲν κατὰ τὸ ὕφος, ἀλλ' ὁμοίας κατὰ τὴν πρόθεσιν.

Ἰδοὺ ἡ πρὸς τὴν κόμησσαν ἐπιστολή.

«Προφιλεστάτη μου Φωφώ. Φαίνεται ὅτι ἡ πάλῃ θὰ ἦνε πεισματώδης εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας. Θὰ κακίτωσι βεβαίως οἱ ἀντίπαλοι τὴν φιλελεύθερον πολιτικὴν μου καὶ εἰς εὐρὼ καλῶς ὅτι ὁ Νομάρχης δὲν θὰ με ὑποστηρίξῃ ἀπὸ καλῆν του θέλησιν· πρόκειται τὸρα νὰ διαφθαρή ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ὑπάλληλος, νὰ παρασυρῆ εἰς κανὲν συμπίσιον, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ, μὲ τὰ μειδιάματά σου ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὸ θέλητρον μοὶ ἐφάνη πολλάκις κατ' ἀξίαν ἐκτιμῶν ὀφείλεις νὰ τὸν μεταχειρισθῆς μετὰ περινοίας καὶ σοβαρότητος· ἐὰν δὲ ὁ κύριος φανῇ τολημῆς, ἔγω πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, ὥστε νὰ ἦμαι πλέον ἢ βέβαιος ὅτι θὰ τὸν κρατήσῃς εἰς τὰ ὄριά του, μέχρι οὐ λάθῃς τὴν ὑπόσχσίν σου, μετ' αὐτὴν δὲ τίποτε δὲν θὰ παραχωρήσῃς εἰς ἄφελος τοῦ υποσχεθέντος... Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐμπνεύσῃς ἔρωτα εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, καὶ νὰ προσπαθῆσῃς νὰ ἐνθουσιᾶσῃς τὸν συντάκτην τῆς «Φωνῆς τοῦ Λαοῦ.»

Ἐμπρός, ὦραία μου! Κάτω οἱ πέπλοι! Δεῖκνε τοὺς ὤμους σου, διὰ νὰ τοὺς μεθύῃς καλλίτερα, ὅταν θέλῃς νὰ περιπαίξῃς τὰ νεύροσπαστά σου. Θέλω νὰ ὑπάρχῃ τράπεζα πάντοτε ἑστρωμένη εἰς τὸν πύργον. Σοὺ ἔχω ἀνοικτὸν ἀπερίοριστον λογαριασμὸν διὰ τὰ συμπόσια, τὴν καλλωπισμὸν, τὴν ἔρωτοτροπίαν. Θέλω νὰ εἶμαι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ ἔρωτός σου· ὠδήγησον τὸν ἔρωτά σου εἰς κινήσιον, ὦραία μου Ἄρτεμις, λάβε τὴν φαρέτραν, δεῖξε ὀλίγον τὸν ὦραϊόν σου πόδα, τὴν θελκτικὴν σου κνήμην καὶ στέψε με ὡς βουλευτήν.

Χίλια φιλιὰ στὸ πηγουναί σου.»

Ἡ πρὸς τὴν βαρῶνην ἐπιστολή του ἦτο μὲν διάφορος τὸ περιεχόμενον, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ὠνομάζετο Σοφία, ὁ σύζυγός τῆς ἤρχιζε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον:

Ἀγαπητή μου Φωφώ, ἔγω ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τοῦ πνεύματός σου. Εἰς εὐρὼ ὅτι ὁ κληρὸς θὰ με πολεμήσῃ, διὰ τοῦτο εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἴδῃς τὸν ἐπίσκοπον. Εἶνε ἄνθρωπος ὑπερήφα-

νος καὶ ἐκπλήσσειται ἵσως μὴ τυχὼν μέχρι σήμερον ἐπισκέψης σου. Πρόσφορον εἰς αὐτὸν διὰ τὰ θύματα τῆς πλημύρας 5,000 φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ σοὺ ἀποδώσω δι' ἐνός ὦραϊον περιδέραιου. Καλὸν θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ προσκαλέσῃς εἰς γεῦμα τοὺς ἐφημερίους, τοὺς πρὸ μικροῦ συνελθόντας, ἐπ' εὐκαίρᾳ τῆς ἐτήσιας ταύτης Συνόδου. Εἰς γυναῖκα ὡς σέ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διδῇ κανεὶς λεπτομερεῖς ὁδηγίας. Ἐγὼ πεποιθῆσιν εἰς τὴν σύνεσίν σου, εἰς τὴν τέχνην σου, εἰς τὴν ἀρετὴν σου.

Ὅταν θὰ ἔλθω κατὰ τέλος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, ἐπιθυμῶ νὰ εὕρω τὸ ἔδαφος καλῶς προπαρασκευασμένον. Εἰς εὐρὼς καλῶς ὅτι ἐξ αἰτίας σου μόνον ἔχω τὴν φιλοδοξίαν· καὶ ἀφ' οὐ θέλῃς νὰ κατέγω πάντοτε δημοσίας θέσεις, θριάμβουσον, φιλόδοξος γυναι, ἐνεργούσα ὑπὲρ τοῦ θριάμβου μου!

Σὲ ἀσπάζομαι θερμῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀγγελέ μου!

Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαὶ, τῶν ὁποίων οὐτε τὸ ὕφος, οὐτε τὴν ἠθικὴν, οὐτε τὴν τακτικὴν ἐκτιμῶ, ἐγράφησαν ταυτοχρόνως καὶ ἀπεστάλησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου Ἀτυχῶς ὁ βαρῶνος ἔκαμε λάθος ὡς πρὸς τοὺς φακέλους καὶ ἡ Σοφία Παπούτση μετ' ἐκπλήξεως, καλυφθείσης ὑπὸ τὰ ἐρωτότροπα τῆς σειρήνης ἀκκίσματα, ἔλαβε διαταγὴν νὰ τρέξῃ εἰς κατὰκτικὴν τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν ἱερέων· ἀλλὰ πάλιν ἐν περιδέραιον 5,000 φράγκων ἤξιζε μίαν ἢ δύο λειτουργίας.

Μετ' ἀγανακτικῆσεως τὴν ὁποίαν ταχέως κατηύνασεν ἡ μεγάλη αὐτῆς ἐγκαρτέρησις, ἔμαθεν ἡ βαρῶνη ὅτι ὄφειλε νὰ διδῇ συμπόσια καὶ δεῖπνα, νὰ ἐπιδεικνύη στήθη γυμνὰ καὶ κνήμας ἀποκεκαλυμμένας.

Εἶνε πιθανὸν ὅτι ἀμφότεραι ἔλαβον γνῶσιν τοῦ ἐπισυμβάντος λάθους· ἀλλ' ἀμφότερα ἦσαν γυναῖκες καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρατηθῶσι τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ μὴ δώσωσιν ἐν μάθημα εἰς τὸν ἀξίον διπλογράφον· ἐν ᾧ δ' ἀφ' ἐνός ἡ Σοφία περιεβάλλετο σεμνὸν μελαγχολίας ὕφος, φέρουσα τὰ πεντακισχίλια φράγκα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, ἡ βαρῶνη ἤρχησε νὰ μὴ ἀπελιπίξῃ πλέον τὸν Νομάρχην, ὁ ὁποῖος τῷ ὄντι τῷ ἐπῶλε αἰσθήματα, νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν εἰρηνοδίκην, ὅστις ὀλίγα μόνον ἀπετόλμα, καὶ νὰ εὐφραίνῃ τὸν ἐφημεριδογράφον, ὅστις τὴν εὕρισκε τὸρα, κατὰ τὴν συνήθη φράσιν τῶν μυθιστορημάτων, *liar eut-pathe*.

Ὁ βαρῶνος ἔλαβε δύο ἐπιστολάς εἰς ἀπάντησιν· περιωρίζοντο μόνον αἱ γυναῖκες νὰ τοὺ διαβεβαιώσωσιν ὅτι ἔκαμον πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως τὸν εὐχαριστήσωσιν. Οὗτος δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, γνωρίζων καλῶς καὶ τὴν γόησσαν ἰσχύϊν τῆς ἐρωμένης του, καὶ τὴν παραδειγματικὴν εὐσέβειαν τῆς συζύγου του.

Ἄλλ' ὅταν ἀφίκετο ἐκ Παρισίων, ἡ πεποιθήσις του αὕτη ἐκλονίσθη· ἐγένετο δεκτός ἐν συμφωνίᾳ θρησκευτικῶν κερμάτων, διότι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐλάθει ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὴν παρομοίωσίν του, καὶ ἐπαίξε πρόσωπον Ἀρτεμίδος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγευματίζον εὐθύμως· ὁ Νομάρχης ἔφερεν εἰς τὴν κομμοδόχην ἀνθος ἀποσπασθὲν ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς βαρῶνης, ὁ εἰρηνοδίκῃς εἶχε κατακτῆσει πλέον ἀνακρεάντειος, ἐν ᾧ ὁ ἐφημεριδογράφος ἐσχεδιάζε στίχους.

— Ἐχάθηκα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ βα-

ρῶνος, μὴ τολμῶν νάπευθύνῃ οὐδέ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν.

Ἐτρεξε πρὸς τὴν Σοφίαν Παπούτση ἡ το περιβεβλημένη ποδήρη ἐσθῆτα καὶ προήδρευε τῆς συνελεύσεως τῶν κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας. Τὴν παρεκάλουν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως πτωχῆς τινος καὶ ἐναρέτου κόρης· ἐκείνη δ' ἐβεβαίωσε ὅτι ἤθελε φροντίσει καὶ περὶ τούτου· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπαίριζε θυμασίως τὸ μέρος τῆς.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὸν φόβον, καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ βαρῶνου; Ἦδη ἐφοβεῖτο σχεδὸν ἰσάκως καὶ τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἐπετύχαιεν, ἡ σύζυγός του, ἐθαρρυνομένη ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, ἐδύνατο νὰρέσκηται καὶ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς τρυφεράς ἐκείνας ἐπισκέψεις. Ἐὰν ἀπετύχαιεν θὰ ὑπέπιπεν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῆς ἐρωμένης του.

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του ὑπερέβη φαίνεται τὴν σύνεσίν του. Ἐπέτυχεν ἐγένετο βουλευτής... πλὴν μόνον τοῦτο· ἡ σύζυγός του, ἱκανοποιημένη πλέον, ἐπανέφραξε τὴν ἐσθῆτα· ὁ νομαρχὴς καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀντικατεστάθησαν προβιβασθέντες· ὁ ἐφημεριδογράφος εἶνε reporter ἐν Παρισίοις.

Διάσπασις πλήρης ἠκολούθησεν εἰτα μεταξύ τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς κομῆσεως· εἶχε γαίνοι πλεονεκτήματα πολὺ ἐλεήμων... ὥστε νὰ ἦνε τοιαύτη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον δι' αὐτόν. Ἐθελήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐφημερίων καὶ κατεγοητεύθη βλέπουσα ἐκυτὴν κάπως ἰσχυρούσαν διὰ τῶν ἐλεημοσυνην τῆς παρὰ τῷ κλήρῳ. Ὄστε ὁ βαρῶνος μόνον τὴν σύζυγόν του ἔχει τοῦ λοιποῦ νάγαπᾷ, ἀφ' οὗ ἡ ἐρωμένη του ἔπεσε μὲ τοὺς λαπάδες καὶ τὸν ἐγκατέλειψεν.

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης μία μόνον ἀπομένει συμβουλή, σωτήριος διὰ τοὺς γράφοντας πολὺ καὶ ἔχοντας τὴν ὀλεθρίαν συνήθειαν νὰ δίδωσι τὸ αὐτὸ ὑποκοριστικὸν εἰς τε τὴν σύζυγον καὶ εἰς τὴν ἐρωμένην τῶν. Ἐὰν ὁ βαρῶνος δὲν ἀπεκάλει τὰς δύο Σοφίας διὰ τοῦ αὐτοῦ χαϊδευτικοῦ φωνῶ, θὰ ἔθετεν ἴσως κάλλιον τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν του, καὶ δὲν θ' ἀπεστερείτο οὕτως τοῦ μὴ νομίμου ἐκ τῶν ἐρώτων του. Εἶνε τῷ ὄντι ὠραῖον νὰ προσκολλᾶται κανεὶς εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ, ἀλλ' ἐπίσης ταπεινωτικὸν διὰ τὴν φιλαυτίαν του, νὰ χάνῃ ἐρωμένην ἧτις τὸν καθίστα εὐτυχῆ. Προπάντων ὅταν ἦνε κανεὶς βουλευτής· εἶνε τόσῳ ἐκτεθειμένη εἰς τὸ σκῶμμα καὶ ἔχει τόσῳ ἀνάγκη γοήτρου ἢ θέσεως του!

Γ. Δ. Ε.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΕ'

Νῦξ ἐν τῷ δάσει.

Ἡ εὐτολμος νέα, συμμορφωθείσα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Γουλιέλμου, προὐχώρησε

μετὰ προφυλάξεως, ἀποφεύγουσα τοὺς ξηρούς κλάδους, οἵτινες ἐδύνατο νὰ προδώσωσιν αὐτήν.

Ὅτε δὲ εἰςῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξεν εἰς αὐτήν ὁ στρατιώτης, τότε ἐτάχυνεν ἀφόβως τὸ βῆμα.

Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε βιαίως, τὸ δὲ πνεῦμά της ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένον.

Ἦσθάνετο ὅτι ἐβαδίζε πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ὅτι μυστηριώδης τις φωνὴ τῇ ἔλεγεν ὅτι, φεύγουσα τοὺς τόπους ἐκείνους, ἔφευγε κίνδυνον φοβερόν.

Ἦδη δὲν ἐφοβεῖτο πλέον μὴ ἐπανεύρωσι τὰ ἴχνη της.

Δὲν ἤκούετο οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἦτο κατεσκευασμένη ἡ συνοδία τοῦ Ζιάκ. Οὐχ ἤττον εἰ καὶ ἡσθάνετο ἐκυτὴν καταβεβλημένην ὡς ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας καὶ τῶν συγκινήσεων, ἡ Ζολάνδη ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπεν εἰσεῖτι ν' ἀνακαυθῆ πρὶν ἢ εἶτι μᾶλλον ἀπομακρυνθῆ ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἴσταντο οἱ ἀπαγωγεῖς της. Ὅθεν ἐπανελάβε τὸν δρόμον της.

Ἄλλὰ πᾶρχυτα ἡσθάνθη ἐκυτὴν ἐξηρηνημένην· τὰ ὠτὰ της ἐβόμβουν ἀπαύστως καὶ αἱ κνήμαί της ἐκλονίζοντο ἐκ τῆς ἀδυναμίας. Ἡ δυστυχὴς νέα ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ἡ ὑστῆτη στιγμή της καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλὰ μόλις ἤγγισε τὴν ὁδόν καὶ ἐνόμισεν ὅτι περιεκυκλώθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων σκιῶν καὶ φοβερῶν φαντασμάτων τῆς νυκτός, ἅτινα πλάττει ἡ φαντασία.

Οὐδεὶς βεβιάως, ὅσῳ γεννητὸς καὶ ἂν ἦ, δὲν δύναται νὰ μὴν αἰσθανθῆ φρίκην, ἀκούων, ἐν ὄρα νυκτός, τοὺς ἀπαισίους ἐκείνους καὶ θλιβεροὺς ἤχους τῶν δασῶν, οἵτινες, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, ὑπὸ τὰς λαμπηράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καθηδύνουσι τὰ ὠτὰ αὐτοῦ! Ἀκούει τὸν ἀνεμὸν πνέοντα ἀναμέσον τῶν δένδρων καὶ νομίζει ὅτι εἶνε στεναγμοὶ ψυχῆς πεπονημένης καὶ θρηνηούσης, τὸν δὲ φλυτθὸν τοῦ ρύακος ἐκλαμβάνει ὡς ἀνθρωπίνους οἰμωγὰς. Τὰ εὐτυχῆ καὶ ἀθῶα ἐκείνα ὄντα, ἅτινα, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, διαγελῶντα, πετῶσιν ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, κρύπτονται κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, ἀντικαθιστάμενα ὑπὸ τῶν βομβούντων ἐκείνων ἐντόμων, ἀφρονῶν, ἀγνώστων, ἀοράτων. Ἡ φύσις σύμπασα πληροῦται ὑπὸ τῶν θλιβερῶν κραυγῶν τοῦ φρονου καὶ τῶν ἀπαισιῶν κριγμῶν τοῦ νυκτοκόρακος.

Ἡ Ζολάνδη, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τοῦ κόπου, παρέβλεπε τὸν ἥρεμον καὶ γλυκὺν βίον, ὃν διῆγεν ἐν τῇ κρῦπτη της, μετὰ τῆς οἰκτρᾶς ἡδῆ θέσεώς της, καὶ ἐφρικίασεν. Ἡ καταγίγς, ἡ ἐν τῇ ἀθῶα καρδίᾳ της ἐκραγεῖσα, τοσοῦτον εἶχε καταβάλει αὐτήν, ὥστε ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νέα κατηράτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγεννήθη, καὶ ἡρώτα ἐκυτὴν στενάζουσα ἂν θὰ ἐπανίδῃ ἐν τῷ μυροδόλῳ δωματίῳ της τὸν προσφιλῆ πατέρα της καὶ ἂν θ' ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὴν γλυκεῖαν τοῦ Ὀλιβιέρου φωνήν.

Τοῦ Ὀλιβιέρου!

Φεῦ! ἡ σκέψις αὐτὴ κατεσπάρασσε τὴν καρδίαν της!

Νὰ νομίση αὐτὸν μὲ τὸ ἀπαστράπτον βλέμμα του, μὲ τὸ οὐράνιον μειδιάματά του, ὡς ἄγγελον, κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ δι' αὐτήν καὶ μόνην, καὶ νὰ μὴ ἦνε εἰ μὴ εἰς ἀπατεῶν, εἰς προδότης, ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων!...

ὦ! Θεέ! ἦτο ἀδύνατον...

Καὶ πῶς! ὅτε λοιπὸν ἐκάλυπτεν αὐτήν διὰ τῶν θωπειῶν του καὶ τῶν φιλημάτων του, ὅτε ὠρκίζετο αὐτῇ αἰωνίαν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἐψεύδετο!

Εἰςῆλθε λοιπὸν παρ' αὐτῆ οὐχὶ ὡς ἐραστῆς, ἀλλ' ὡς θῆλιος κατὰσκοπος, ἐξαγοράσας τὸν ἔρωτά της διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀτιμίας!...

Ὅχι!...

Καὶ ὅμως!... ἴσως εἶχε δίκαιον ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ.

Τίνι τρόπῳ ἐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν ἡ βασίλισσα;

Πῶς ἄλλως ἢ διὰ τῆς προδοσίας;

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ νοῦς της ἐσκοτιζετο καὶ ἡ καρδία της κατεσπαράσσετο ἀνιλεῶς.

Ἦτο ἄρα γε ἀληθές;... ἢ ὄχι;

Σκληρὰ ἀμφιβολία! σκληροτέρα ἔτι καὶ αὐτῆς τῆς ἀληθείας!

Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρου ἦτο πράγματι ἔνοχος, ἠρώτα τότε ἐκυτὴν κατὰ τί ἄρα γε τῷ ἔπταισεν· ἢ μᾶλλον, ὅποιον ἔγκλημα διέπραξε, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν αὐτῇ, τὸ ἀθῶον πλάσμα, ὅπως ὁ Θεὸς τιμωρήσῃ αὐτὴν τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀναξίως;

Καὶ ὁ πατήρ της;... αὐτός, ὁ τόσῳ ἀγαθός, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγριον καὶ τραχὺ βλέμμα, ὅσάκις τὴν ἐβλεπεν, ἐπληροῦτο ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, τί θὰ ἐγένετο, εὐρίσκων, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, τὴν οἰκίαν ἔρημον; Καὶ ἡ Μερίεμ, ἡ δυστυχὴς τροφὸς της, ἧτις τὴν ἀνέθρεψε καὶ ἧτις πολλάκις διὰ τοῦ νεύματος τῆ ὠμολόγησεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἂν ἀπεχωρίζετο αὐτῆς... τί θὰ ἐγένετο καὶ αὐτῆ;

Φεῦ! αἱ σκέψεις αὐταὶ κατεβασάνιζον τὸ πνεῦμά της.

Καὶ πάντα ταῦτα ὑπέφερον ἐξ αἰτίας ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσει ὀλόκληρον τὴν καρδίαν της ἀνευ φόβου, ἀνευ τύψεως συνειδότος, διότι τὸν ἐνόμιζεν εἰλικρινῆ!...

Χείμαρρος δακρῶν κατέκλυσε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της. Πάραυτα δὲ ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της ἀνακουφισθεῖσαν καί, γονυπετήσασα, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπέτεινε εἰς τὸν Ὑψιστον προσευχήν, τὴν ὁποίαν ἄγγελοι, οὐρανόθεν καταβάντες, ἔφερον εἰς τοὺς πόδας Αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἡ Ζολάνδη ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις της.

Καὶ τότε ἠννόησε ποῦ εὐρίσκετο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῆ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερον εἰς αὐτήν ὁ Γουλιέλμος. Ἐκεῖ δέ, χάρις εἰς ὀλίγα χρήματα, ἅτινα εὐτυχῶς εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ της, θὰ εὐρίσκε χωρικὸν